

BABIĆ DRAGAN PEĆKO

ŽIVOTU SASVIM

BLIZU

Sačekaj jutro

* * *

Moje noge
gaze travu
lažnu travu
svu od snova

Nema straha
ni kad bosom nogom
na trn stanem
Ne ubada trn od snova

Moje noge
vatru gase
stvarni plamen
lako gaze

Moje oči
snijeg tope
Moje uši
Dreku trpe

Nema bola
kad je tama
Jer je život
sav od snova.

* * *

Eto...
kao da opet se dreždi
u neko staro olinjalo platno
neke opet, stare iskrzane prošlosti
Eto,
opet ono staro, bivše iskrsnu
k'o bljesak ogledala usred ljeta
Al' samo jednom, u samo jedan umirući tren
Eto zato
rastanak ne upozna sastanak
događaj ništa ne saznade o uzroku
zato se izdiše samo posljednji put...
Tako smrt zna kad će
I život sebe gleda samo s kraja
a gledanje postade dreždanje... eto...
A samo misli malo odoše...

* * *

Sačekaj jutro
raskorak dana
Pokušaj nemoj u snove

Zaliječi taštinu
posljednji stav važnosti
šapatom sebi o sebi

Jutro je izdržala si
podjednako nedostajem
kao sunce kao mjesec

* * *

Biraš?
Odaberi odlazak sa povratkom
i otjeraj sumnju sumnjom

Odaberi ljubav
I istinu
A taj put vodi kroz laž

Ne reci da biraš slobodu
Samo budi
I reci da jesi

Nestvarno smatraj stvarnim
Jer samo tako
Ugledaćeš stvarnost

Na strah nemoj hrabrošću
Protiv sebe nemoj strahom
Al' izbor je ipak tvoj

* * *

Kako se postaje stranac
u vlastitoj kući?!
Zaboravi!

Kako biti svoj
U ovom ludilu?
Ne budi!

Kako reći ljudima da lažu?!
Laži više
i nek kažu ti da si lažov.

I nikad ne budi ljut
Ljute se oni što gube
Ne stoj u redu za dobitak.

Kako se dočekuje dosada?!
Pamćenjem!
A tjera se...

* * *

Ne tuguj nikad
što odlaziš
Jer dolaziš

Ako dobro si
I zlo kad radiš
biće dobro

Ne žali
kad izgubiš
Znaj nisi ni imao

I ne tuguj odlazak
Raduj se dolasku

* * *

Stani!
Nekoliko dana staroj misli
Kažem

U svom početku
Lijepa bijaše
Al' krezuba postade

Vrati se početku svom
kad najljepša bila si mi
Tek onda idi
Nestani.

* * *

Ružno rečena istina
nije ljubav
Ljubav je u običnosti
ostvarenog sna

Ružnoća je iskorak
Hrabrost u svijetu ljepote
Magnet za avanturu
Tuga ideje

Ružnoćom rečenu istinu
vidi slijepac na uglu,
prosjak bez lijeve noge
ulični svirač s one strane zida;
dok ljubav reče da je vidio
lažov bez svjedoka -
samac

Dan predaje

Večer tiha
ni mjesec se ne usudi smetati
dok ričeš k'o pobjednik
u bici bez borbe

Tiho
na uho kapaju kapi istine
kapi što bole, tiho
Ti izmišljaš bitku da počneš rat

Tiha je noć
sada već ne znaš šta bi s ratovima
A ljubav daleko je,
miruje vrijeme nadu pobjednika

Noć bez neba
bez mjeseca zvijezda zastire vid
Slaviš li pobjedu suvišne borbe
ti slaviš praznik Dan predaje

Iz mravlje perspektive

* * *

Rekli smo NE
da bi po suncu hodali
I ispraćali one koji bi odustajali

Jedan po jedan
K'o kapi iz izvora
nestajemo u mnoštvu
Mnogo nas fali
a uglavnom smo tu, svi
Osuđeni, gubimo se
u tom moru

***Iz mravlje
perspektive***

Jedan stid
A ljudi sto,
a ljudi na hiljade.

Stidljiv stid
A hiljade, stotine
Kao stampedo

I divlje!
I huleći Boga!
Trčeći, gazeći sve znake.
Jedan golem sram.

Tolika masa
Bez obzira, bez svega onoga...
Kako je prijav i svekolik ovaj pad.

A samo jedan stid, na milione!

Strah I

Moramo priznati sebi mrzimo
potrošili smo ljubav, ispucali
Moramo reći, slabi smo.
Oni više mrze.
A mrzimo i mi.

Pukli smo mrzimo nepoznate bez razloga
opravdanje, strah je.
Moramo reći sebi gotovo je
počeli smo mržnju
Bez neke želje mrzimo,
ubićemo jednog dana
a bićemo mrtvi.

I ne znajući
Mrzjet će nas žrtve, bez razloga.
Opravdanje je strah

Strah II

Recimo sebi da nas nema
gotovi smo
Recimo svima
neprepoznatljivi smo
I biće bolje

Ako misle dobri smo
I oni stari
grešiče, mi sasvim smo novi i drugi.
Vjetar lud je bio
oduvao nas
To moramo reći sebi

Recimo svima otišli smo
Vratićemo se
S vodama mira, drukčiji, noviji...
Kada?
Recimo sebi da se ne zna
Recimo svima biće bolje

Nek misle dobri smo
i da ne znamo
A krivi smo...
To moramo reći sebi

Bili smo dobri

Danas
Danas kad je bila kiša
A nas razdirao gnjev neki
Ljubili smo ruke svima
Bili smo dobri

Tmuran dan, danas
jed i jad, sveprisutan
a mi, puni dobra
bez laži, čisti i topli
mirni i krotki

Premda nevoljeni
Dobrotom smo zračili
A kiša pod nebom i u duši
I tako, ljubeći ruke svima
Bili smo hrabri.

Bili smo dobri?!
Nije to zbog kiše
ta bili smo jedni i gnjevni!
Mi danas bijasmo slijepi!!!

Pitanje

Po sjajnom nebu
lako je prepoznati dan
A kako je u noći
biti bez pomoći

Ima li smisla
Zaboga
po plavom nebu prosipati čađ

Lagati sumnjati
na nečiji račun
postajati kralj
Vrijedi li

Zastave

Pod zastavama
parolama
Gomila teče k'o slap
I traži

Ja zastavu svoju nemam
ni parolu
Ne tražim ništa
I nemam ništa

Ne shvatam nikako
ni riječ ni plač
I ne znam šta je to
dostojanstveno moliti

Pod zastavama
molitva je moć
čovjek kao mač
opasan i gladan

Bez zastave sam
I gluh i nijem
Ne molim
Ne gubim

Boja osame

* * *

Bjelilo
Čisto i prozračno
Nespremno na crno
Boji se

* * *

Nemam ime
ni obilježje neko
Na brodu ovom
slijepi sam putnik

Kartu kupih
no ona ne važi
i sad, kada tone sve
bježati nemam kud

Bez sna

San
Kao novac kratkotrajan
Ove noći
ne dolazi

Nema ga
krije se tu negdje
Ostavlja me
Jer sanjam vatru
u krevetu bez dima

* * *

Krevet
otvoren kao knjiga
spreman za čitanje
Ali kao prazna stranica
Ne privlači

Na kraju
ipak moram tamo
U knjigu bez slova

* * *

Presijeci, presudi
Boli mojoj, bez ičega
Jer se samo tako zove

Pričaj mi ružno zlo
da bol mi na uši izlazi
jer samo tako može

Govori mi o ljubavi
da kopnim
Jer samo tada volim

* * *

Bojim se
Ovog papira što odaje snove
čitanja i snoviđenja

Strah me je
papira ovog kog nema
Ludila laži

bojim se zida, prozora
A volim vatru u kojoj sve nestaje
I vodu koja vatru gasi

* * *

U vjetar ode ovaj dan
i smijeh moj koji niko ne ču.
A u meni sablazni mir.

Vrijeme kao da brže teče
Vjetar gura čisti sve
A u meni tajac.

U vjetar ode ovaj
ali drugi isti vjetar nagna.
A u meni muk.

Mir

Mir
Bez metka
Primirje
pred buru

Laž
Na trenutak
iskra u daljini

Sve iza nas
Ništa
ispred mene

Tek hladno srce
Moja bol bez boli
I moj
miran odmjeren korak
kao odgovor

Čekanje

Orah onaj
Što lako se otvarao i predavao
nastavlja svoje okoštavanje
ne kani više biti hrana

Nije lako
ni slamku saviti
Naraslo je trnje
u granju svom

Ni ti ne prolaziš
ispod mog prozora
mom se pogledu ne javiš
Nema te

Proljeće će
opet biti samo sunce
samo je čekanje
ostalo čekanje

Srećotvorac

Korak uz stepenice
lak uspomoc misli
Umjetnost davanja je namjera
Ona radi

Glas govori
K'o što temelj drži
Ruke njene stoje
a ne vidiš ih, brze

Kako li je tek
kad daje punog srca
kad zasipa plašeći se
Biće malo!

Bez maske dostojanstven osmijeh
Visoka misao s manom iskrena
Srećotvorac velim sebi
dok se penje

Ona radi
i kad slazi
Pravi sreću od drveta
zbog vremena

Boja osame

Nekad je brz korak
i lagan treptaj oka
bio siguran znak

Nekad je dug san
i buđenje u podne
značilo praznik

Nekad je blagi osmijeh
značio vedar dan
Gotovo uvijek duboko u oku
tuga bila razočaranje

Danas je surovo sunčan
dan nakon iskustva
Gledam daleko brdo
i razmišljam teškim korakom...
Al' mržnju u ljubavi hvatam
razdor u samoj slozi sprečavam
i namigujem danas
ženama koje će naići sutra...

Danas je spori korak
nekadašnji brzi znak

Danas je samoća

Ne bježi!

* * *

Kao da pade san izdahnu nada
kao da bespuće otvori se naprijed

Isto je
kao kad nestane vrijednosti

Iznebuha desilo se
ali moralo je početi davno

Nestalo je iluzije

Možda

A možda će nešto krajnje nevažno
sasvim trulo
što nimalo ne plijeni pažnje
Obilježiti kraj

I tim načinom nećemo znati
Naprijed ćemo ići
dignute glave i ponosni
K'o da počelo je tek

Vidjeti ono što je iza kraja samog
I sve dalje i dalje
I od pogleda dalje
I od znanja dalje...

Možda će jabuka sa stabla pasti
od truleži čuti se neće
Taj pad mlitavi...
a to može biti kraj

* * *

U plavo svitanje mjesečine
koga sresti bez tuge u oku
U kome otkriti nesmetanu radost
u svitanje plavo mjeseca žutog

Plava podloga za maštu mjesečevu
na kojoj slike nastaju nimalo mrtve
Al' slike su. I šute o samoći.
S nemirom bez vremena.

Moment smo, a vjekove brojimo
Od Mjeseca sliku o važnosti svojoj krademo
i nadamo se, važni, da ćemo sresti
Sreću neku, on da nam da, lopovima!!!

U plavoj zagasitosti sivih boja
nada je zabluda, isto kao susret
Crvena je ruža samo po sjećanju
A Mjesec je žut, žut, žut!!!

* * *

Neman je ono
što ubode nemoćnijeg
a dovoljno jakog za strah
Neman je ono što pobijedi

Slabost je meki poraz
dosadan pogled u zid
u vrijeme kad stežu se zubi
Slabost je ono što mrzi

Ne vidi kopito guju
ne vidi strah koji gazi
dok mali slabašan crv
do smaknuća vrijeme krati

Onaj što smisleno gleda
crvka jadnog žali
Ka gore, ka aždaji ljutoj
pogled mu nešto ne stremi

Ubod je smrtonosni strah
Za slabost neumitan kraj
A za smislenost običnog pogleda
Borba je iza sunca

* * *

Besmisao ćuti
Govori laž
Strah trpi
Ljubav muči
Tuga raste
Misao sapliće
Um vara
Uši skrivaju
Noge odlaze
Ruke prate
Nos pipa
Srce...

Ne prolazi život tako
K'o neznanac neželjeni
Kad već ne znaš svoju nit
čuvaj tuđe od sebe

A ko ne zgazi
taj ne zamrsi
Taj zavoli
i ne odlazi

* * *

Pobjedu grubost
uvijek slavi

Ni mrtav nikad
smrt svoju
ne ispriča

I dok grubost bez poraza
prolazi
Zauvijek nepravda
Stvara život nedorečenim

Jer ni živ nikad
smrt svoju
ne predvidi.

Sve vrijeme
Nježnost
Svoj poraz plače

* * *

Uz brz fijuk vjetra
ne stavlja se
primjedba zlobna

Nikad na sjeveru
presudna a istinska
ljepota ne bješe

Iza zavjese se i krinke
desilo nije
nešto za pohvalu

A odgovor obično sustigne pitanje
i gadost u dobru kuću ode
U oklopu uvijek čuči nešto tužno
iza smijeha eno gmiže nešto ružno

* * *

Njuška pogana
Udarac čeka
A šta bi drugo

Jad nevoljen i neželjen
Tjeranje priziva
Iskustvo svoje

U posljednjem danu
kad čeka se čudo
dosada prevlada

Događaji su prošlost
pogana njuško
A ti nosi to što si dobio
i budi sretan
jer vjerovatno jedini si
Što po zasluži dobi

Izgnanička

Noć je i nevažna muzika
Prosta je misao svaka

Svoje zemlje svoga grada sjeti se
sebe, jer od odlaska minulo je
Puno sitnica i velika radoznalost

Uzmi se u zaštitu pred spavanje trebaće
strmu čežnju iz prošlosti premjestiti
kao stolicu u sobu sa suncem

Kao da je dan mjesec je
Uvijek se ljubav završi teško

Ne bježi!

Sa mjesta izgubljene bitke
Ne bježi!
Ko zna da li je neprijatelj svjestan
da je pobjednik

Svoj strah,
Kad tama poraza preuzima,
Zgazi! I to baš u trenu
Kad sav mrak se pokaže

A kad ti ruke vezuju
noge slamaju
Oči prekrivaju, zube čupaju
Znaj! Da nestaješ sa lica zemlje
i da je kraj

Ali ne sasvim
Sve dok živ je strah u njima
i dok zuba jednog imaš:
Sa mjesta izgubljene bitke
Ne bježi!

Čovjek koji je pojeo asfalt

Stanica

Dobar dan!
U prolazu sam
Recite mi...
Gdje je izlaz?!

Ovdje živite?!
Unaprijed hvala
za sve

Sjećaću se
Vremena provedenog tu

Sanjajte i dalje
Vječiti san o sebi
Ja idem dalje!
U prolazu sam...

Slano je more

Pričaju
nerealni o realnom
lijeni o poslu
rekoše
gdje je zlatno runo

Soliše more
pričajući o teškoći
Racionalno o iracionalnom
O zlatnom runu

Tamo je!
Rekoše
idemo tamo!

Pričaju
o zlatnom runu
o nebu, samo njihovom
Soliše more

Čovjek koji je pojeo asfalt

Ja sam
čovjek koji je pojeo asfalt
ne postoji lijek
ja sam čovjek koji je otrovan

Jutros sam pojeo jogurt
i autobusom došao tu
pitam te nešto o ljubavi
ja sam otrovan

Ja sam
čovjek koji voli majmune
mene mrže
a ja te volim

Ja sam čovjek
koji je pojeo asfalt
ja sam tvoj

* * *

Ništa ne dam
ne želim više da me vole
prihvatam tugu

Ostavljam hladno srce
na suncu u zvizdan
i ne plašim se
progovoriti neće

Ne govori onaj
kom odsjekli su jezik

Ne mogu vam dati
srce je tamo
ostavljeno
na suncu u zvizdan

Nisam zlatoust

Reći ću nešto ružno:
"Svijet je zlatoust"

To govori prodani
Po pristojnoj cijeni
i smatra se živim

Reći ću nešto o prošlosti:
"Svijet je zlatoust"

Svijet je
Vješto ubrzana
fino satkana parola

To govori kupac
po prihvatljivoj cijeni
i drži da je živ

Reći ću nešto sada
Svijet je daleko
Rekoh nešto ružno
Nisam zlatoust

Nihilista

Postajem čovjek
ubirem svoj plod
iskopan trap punim za sutra
i gubim danas

Danas je berba
puniji će biti trap
i sutra idem brati
ničeg se više ne plašim

Postajem čovjek
vraćam milo za drago
možda me zavole
dobar sam oslonac

I sutra ćemo u berbu
zajedno svi
možda uberemo naše
strepim za buduće dane

* * *

Veliki moćniče surovi gade
što gradiš stubove
i labirinte

Ja gradim stepenište ka tebi
i gradiću stubove uporedne
da budemo isto

Ima li negdje u kuli toj
otvor za miševe vratanca za snove
izba u kojoj se legu

zalutah međ stubovima istovjetnim
uzaludna je moja strijela strah me je
pogodiću sebe

Ne bi da se rastajemo evo bacam
strijele i koplja nasmij se
i zbrisaće miševi

A ja ću vidjeti
kuda su izašli

Ne vjerujem

Ne, ne vjerujem
Uopšte
Da ljudsko djelo ostavlja trag

Sumnjam
nisam za ljudski zar
pridobiju te i odigraš

Ne želim livadom smutnom
koristan biti za naum tvoj
Brate rođeni!
Pusti me da umrem
međ kamena dva, u inat

Ne, ne vjerujem
da dobro liječi ljude
ni zlo da ih uči
Na njih samo bol bilježi
Novu osvetu

Uživaj opštu nemoć

Nemaš srce!
Pogledaj okolo!
Ni jedno ne vidiš
Zato što ga nemaš

U komade se rasipaš
misli su ti sitan novac
Ne možeš se naljutiti
nema ko i nema zašto

Negdje je tamo osmijeh
sam je i čeka krađu
Pošto ga ne vidi niko
tvoj je i nećeš krasti

Moraš posegnuti rukom
Pazi! razbićeš nešto
Samo naprijed, on ti treba
Dobar je umjesto srca

Prežaljeni jedan osmijeh
traži svoje drago srce
al' se srce odmetnulo
sa ostalim drugovima

* * *

Nekoliko snova gomila slutnji
objašnjivih prostom mudročću
a nema se volje za saginjanje
po nauk

Spavate u času odluke
uvijek je tako

Važna je ljubav koju daješ
zbog upražnjenog mjesta za čisto
vjeruj da bezvrijeme susret sa tokom
održava u čas pustiji od hrama

A ljubav je prava kad nemilo se čeka
ko u zimski jutro poneka toplota

Slutilac

Pratiš li sopstvenu nit
Đavole! To i tebi treba
praviš li to krugove hodeći
da zavaraš trag

Nikada ne shvate
gdje si ušao, Majstore!

Da li se na tvom putu
ispreči pokoja ljubav
snoviđenje nekog osjećanja
za kog znaš da je prastara čežnja

Uvijek spavaj jednim okom
da te ne prevare

Osmijeh tvoj je znak
da nije ostavljen trag
Korak ti se ne čuje
to ponekad zbunjuje

Ne spuštaš noge, a hodaš
Ti si noć upored dana
Slutioče!

Pratilac

Putujem izdaleka ka srcu
slutim najkraći put
potom ulazim prvi kao ključ
ili cipela sat šešir

Opako izgleda kad ogrnut
u plašt neznanja
mrkova pobodem prijekim putem
do srca

ja volim

kristalno jasna hladna ljudska riječ
slomi moj smjer
još onda kad sam bio ljubav
prije toga bio sam strah

I sad opet - do poljupca

Nema se više šta ...

* * *

Zagledan u buduće loše
poglednem u bivše još gore
ne želeći da me igdje ima
zurim u neponovljivo sad

Mostom nije pregažena rijeka
nit je tunel pobijeđena hrid
zidom nije završilo ništa
al' je pos'o uzaludan bio

A ja sada možda opet čekam
onaj bljesak koji ode davno
mada znadem priču o junaku
pregaženom na početku bitke

Sad ne želim da me igdje zovu
jer će jučer opet biti sutra
samo želim da sjedim i zurim
i da pamtim za buduće gadno

Smrt nije došla

Smrt stiže na konju
oduvijek je kažu tako

Lak kas oklopljen jahač
a vranac sanjati ga teško

Ona dolazi sutra sve je spremno
spjevali smo pjesmu

Pjevamo je neprestano
u sebi

Smrt nije došla
zbog loše melodije

Samo bijela raga i baba
dobro čusmo njene riječi:
život teče dolinom
đavo je u brdima

Sad znamo topot smrti nečujan
sami smo, predanje, vranac

Ono što nekad nismo znali
sada jesmo

* * *

U toplome tupom mraku
grickajući svoju stravu
ne vidimo napipati
ima li je još

Krik u noći niko ne ču
od klatna na starom satu
kazaljke su starog toka
hitro stale u red prvi

Nema sutra ne dolazi
kruto danas bez ideje
zaglavilo zupčanike
ustavilo pijesak

Nismo mogli

Šta smo mi tu mogli
šta smo mi tu znali
ništa nismo vidjeli
nit' smo tamo bili
Ništa nismo činili
možda smo pogriješili
jučer smo zakasnili
danas smo zatajili
Nismo ništa shvatili
od onog što su rekli
a i da smo slušali
nešto bi promijenili

Zašto bismo se kajali
što smo samo stajali
i ruke prekrstili
dobru dušu prosuli
Mi smo uvijek davali
ono što su tražili
kad su zadnje ukrali
mi smo nijemo gledali

Kad bi nas upitali
na šta bismo pristali
šta bismo odgovorili
nismo eto smislili
Predugo smo čekali
da bismo se osvijestili
a potom se čudili
kako smo promašili

Sad kad smo se trgnuli
bogme smo se drznuli
al' ubrzo umukli
jer smo zagalamili
pa nas odalamili

Dragan Babić Pečko

Životu sasvim blizu

preteško okrivili
zato smo začutili
ne bil' se sačuvali

Sačekali preživjeli
zapamtili prepričali

Zaplakali
sebe izbrukali
u zemlju se zagledali
i lako se provukli

Nema se više šta (ni prećutati)

Nećemo nikad u tišinu ovako
Rumoreći -
a njihova sudba je onda spavala
sveznajući Mjesec iznad obeščašćenih divota
ispričanih sramota

Sapeli smo zamke
mi i oni nama i njima
ništa ne znamo - ali ne više!
uhvaćeni smo

Mi ćemo, evo tu, iza ugla
svesti svoj šugav račun
za ovo malo riječi
loših tumačenja nedorečenih tuga
polovičnih kletvi bez adrese

Nismo ništa rekli ne znadosmo ni kako se ćuti
i ništa nismo prećutali jer
ne ćuti se uspravno

Zatrpao bunar skriva ispod kamenja smeća
suviše razloge
samoće osude stida krivice radoznalosti
sve same tajne ništa drugo zauzvrat
ni komadić stakla ne sja odozdo ne može se
teško je zaviriti u to monaštvo ili možda
ćedno siromaštvo - savjest
dosta je više ųedni smo
te nekadašnje vode

I začudo velik račun
za nešto slova kroz zube kaųu mrųnja
naslušaćemo se tuđeg smijeha shvatajući
muk zamišljenu lokvu ispod smeća
tonući već do tišine 'oćemo naslušaćemo se
sramote su vjećite
i podsmijeh

Dragan Babić Pećko

ųivotu sasvim blizu

makar u sjećanju

Bez utjehe ostavljeni nismo tužni, tuđa priča
uvijek zvuči kao nesporazum raspuklom trajanju
sa onog mjesta odakle potiče čežnja donose samo trnje
nema cvijeća nema lišća trnje to je pravilo
ne znamo čije ali slijedimo kao što slijedimo ovu
nit, jedinu, nismo tužni i ništa nismo rekli
izdržavamo

Zato će na kraju kraj biti zastava, perjanica
a i to će neko ukrasti zašto ne
zašto ne bi i to bilo smiješno
a odavno se smijemo čemu se samo mi smijemo
ostale smijehove čujemo
samo to
ne možemo reći ne razumijemo
morali bismo reći i zašto

Mi smo na putu ka vječnosti
dobili a nismo znali
pogrešan vjetar naopaku snagu i lažljiv kompas
ćutimo sramota je zaista
iza svakog ugla zamišljamo čeka nas i srešćemo je
kazna
i odjednom hladno je od straha
nas ne zove glas već glasovi
to je drukčije cinično mnoštvo
progonjeni na pustim ulicama
niko nikog ne gleda
kako to baš nas gone
nas sa našim mislima gitarama
harmoničnim tugama sprečenim srećama
mrze
ne poznaju
prepoznaju

Zbog onog što su nam učinili
Zbog onog što nam nisu učinili

Sve to, već je nekad
svima je voda u ustima
suza nije bilo - lake rane znače sreću

Dragan Babić Pečko

Životu sasvim blizu

zidovi zemlja asfalt uporna trava
popiše sve poglede i ne poslaše ih
nigdje baš nigdje - ćutanju zaborav pristupa
i kraj

Ostaćemo upamćeni kao tihi i mirni ljudi
koji su došli
naša zloća je zanemariva
ni poraz nismo priznali do kraja
slični smo, to je najviše
osobenosti su ostale između opustošenih ćoškova
ne plaćamo više cijenu i polako
postajemo nevidljivi i podsmijehu
primljeni smo kao nepozvani
uljudno

A negdje duboko kamioni iz njih virimo
radoznalo a ništa za nas više ne važi
svode račun prestrašene vođe
odbijaju nesposobnost od iluzije
zadovoljeni mučitelji ne sjećaju nas se više
a mi smo zavoljeli to u nama morali smo
nevidljive zvijeri u prozirnim kavezima
na sigurnom

Najzad smo shvatili odlazimo
od svoje stvarnosti ne zanima nas
iako ostajemo sami kad krene vjetar
uspjevamo
niko neće saznati ni oni što znaju
da je bunar naopako okrenut
i da je, u stvari, planina
obrasla trnjem

Donijeli smo je bez trnja, normalnu
nju i Grad ciglu po ciglu
Grad stoji nedirnut ne mogu mu ništa
ima još jedan stvarniji naškodili su mu
ovaj ne damo dozvolili smo trnje
držimo se za ruke baš onda kada misle
da smo daleko – i građevine postoje
u boji

Ništa više
ovo su najduži časovi početaka
nova poglavlja rastu od krovova ka dolje
do novih temelja nikad
ali nešto slično možda a put kroz zaborav
zagarantovan je u ta obećanja vjeruje se
na police strahove imena u ladice sa ključem
lica odavno znače vrlo malo sve je ovdje ružno

I kad se bolje pogleda izlazi sunce
isto je, i ništa drugo nakon tame
ne zvuči kao događaj slagali smo sebe
zato sad oponašamo prošlost
i nema nam se više ko ni narugati

Iz oblaka prašine

Iz ovog oblaka prašine s koferom šešišom
kišobranom sklopljenim pogledom smjernim
izaći
kako ćemo ako nećemo
s trpljenjem i strpljenjem
izmoliti malo
bar onog mira do kog moramo sami
i samo mi

Nisko spušten plašt
od podneva šarenog kao s brda polje
učini ponoć sramom i strahom
moramo sad hrabri biti nasmijani mirni
teško djelo možemo li

'očemo li izdržati
silu ovu iščekati

Opstaćemo moraćemo
Sad se mjeri koliko se može
ko bi odbio ko bi istupio ko bi se pokazao
nestaćemo opstaćemo
čekaćemo sleći će se

Dotad ćemo zemlji oči
jezik vezan noge kleče
vježbaćemo u samoći
dostojanstvo

I svanulo!
Leglo drvlje uz kamenje
Sunce sjakti Mjesec čuti
neće od nas ništa čuti

Jer još nas od njih daljom dijeli
oblak bistar neljudske praznine
mi odozdo ne vidimo
nas odozgo ne gledaju

Dragan Babić Pečko

Životu sasvim blizu

Sagledane pregledane
prozreli nas i prezreli

Dok smo tihost tiho pleli
ćutnjom zbili osjećanja
nismo se od sebe dali
stekli samo leđa prava

U svoj tanjir smo gledali
ne bi li se sakrili

Sad ćutimo ponajbolje
u sebi mi znamo sebe
otišli smo ovdje čekaćemo tamo
ulazimo izlazeći vraćamo se noću

shvatili smo istinu
izabravši sudbinu

Možemo li

Popustila je žica
više svezani nismo
želimo
postavljati pitanja

Najteže se napuštaju navike
odazivamo se
pitamo
jesu li zvali

Zastali smo na granici
znanja
liniji straha

Tu sjedimo i čekamo
tražićemo možemo li
ostati gdje jesmo

Povratak

Stade mir
krenuše gordi ludi marš
gmizala za njima provalija
granica
između želje da ih pamte
i želje da ih pamte
po dobru

Sa dna svijeta sred obala
mi ne znamo ko smo s kim smo
i najčešće ljubav spominjemo
a bez nas tuga gubi druga
jarost radost mržnja razlog
bez Boga jurnuli
čekaćemo milost sporost

Već predugo ćute mudri
ptice naše izvidnice objesile nos
ne vrijedi nam ni kajanje
kad se ne zna šta je grijeh
neodlučni tu stojimo
ni pomisli posrnuća

Nikoga ne jedi
čudan okus poraza
to što nismo spriječili
sve je što smo učinili
bez cilja smo naopaki
ne boli nas čekaćemo

Zauvijek ostaje
gužva ispred kapije
gdje pakao ulazi u raj
oblači duša sluteći oprost
objavu mira zaslugu patnje

A bestidne pretjerale misli
nebo su zamutili majstori plićaka
sramotni smo pod zvijezdama
zagušili šapat vjetra
ludim smijehom zaklonili šumu -
- i postade od bumbara zmaj

i još
na dnu danca iskopali dubac
u patnji ostavili
u samoći zaboravili
jedni druge opravdali

Umudrili jer spoznali
ništavilo tupi beskraj
od pređenog užasa umislili krug
stisnuli smo zube
zaćutao strah

Bezbrojne su samoće pod bezdanom
čekamo red sami sebe
ne gledamo ne vidimo
iza vrata put

I to je znak
dan će proći onda će noć
opet jekom okušati
strah

a svira vjetar u lišće
to i tišina
srce oblake zbija
kiša će,
i proljeće

Otrgnutost

* * *

Priznaje ravnodušnost
'rastovo srce

Udario zub
u zub

Svijetla značenja svijeta
beskrvna visi nemoć

Odsad strogi račun
prije ustajanja

To je saznanje
prislonjeno čekanju

Pravednost je snaga
zaledi srce pred lažima

* * *

Ne postoji tren kad spavaju svi
slobodan prostor

Sreća se gradi na neuspjehu
čast na propasti
beščasća

Čeka se prilika
nesmotrenost

Sviće iznad kule umorne su oči straži
puštaju dim iz nozdrva kroz zube pljuju

- "Još malo pa na spavanje"
- "Da. Neki sad dižu se na posao"

Dragan Babić Pečko

Životu sasvim blizu

* * *

Vjetar samo što nije uskovitlao
Značenje jezika koji nisu naša tačnost

Kruženje samo kruženje iako neki misle
kako život vije ipak prazninu muti lopata
I to je jedino vrijeme

druge nesreće i nema

Sjedim sam i ćutim. I ko to zna?
Gdje sam?
Ćutim.

Mi u gradovima imamo slabu predstavu
o stvarnosti znam napustiti tjelesnost a plaćam
ulaznice sreće račune

I puno manja nesreća je to
što doista prost razum tuče u doboš
i to što su jezici sve dalji

Grad

Sve pjesme o gradu su o paklu
Kiša se slijeva sa sivila po crnilu

I malo je reći pusti kraj nad kaldrmom
otok usred prirode, rana

Isto je i kad sunce muči krovove i prozore
savija korake

I više ne čudi se svijet ni pjesmama
i on je grad, ljepotu duguje rukama

Nose ga između sebe točak i sat, spava mirno
A tučak antena raznosi prah sveznanja svud

Protiv

Sklonost ka proživljavanju
protiv
želje za snižavanjem života
do prihvatljivog

Sklonost protiv želje
razum podijeljen granicom
sužnji prebjezi izdajnici
sučeljen svijet - istorija

Za tačnost
opštu sreću

Na kraju pad
daje za pravo
rušiocu

Zato budućnost dolazi
mora
mi stojimo
ukopani

Stranci

Predugo se strepjelo
pogledi sijevali su, napet stav -
- kuju se kanoni spasa

Šta s tim mačem sad
zarđalim ponosom
lažan stid ohol tup

Ni nastavljači nismo
znamo kad bježi se- uvijek
i to još ponekad sine
pa zamakne

O, gusti zrak
bezgranična nemoć
ko ustrašeno smo koljeno
spustili radost

Ispod neba

Ispod neba podzemlje
u sredini čvrsto pamćenje
drži se djelo

I to je slika nesporazuma
kako stvari povezuju
daljine

Težak kamen tvrda kora
najniža tačka svjetla
iznad vira

Strašna veza
dva početka, dva neznanja
a između - divljina

Oni

Poslale ih okolnosti
vrijeme iskušenja
mirni su kao živi
zaturili osmijeh

Ruke slabe
krupan korak
zalupili vrata
probudili san

Nisu izdržali
slijedili su poziv
upornu prozivku
trebovanje zla

prkos se namirio
sit
a oni progutali
prkos

- Pokraj puta sve gušći su tragovi
pod samarom nemiran je sivač

Tako gledaju oni
što odbiše kušnju

Ketman

1.

Meni se događa moj život
radim kako radim to što radim
ono što mislim da znam
znam da mislim

Ne ćutim ako nisam rekao
ćutaću
vidjeh ponovio sam - znam

Odlaziću silazivši
buditi se i vidjeti
uzrok vrijednosti

2.

Ko bi učinio kraj zaspalosti
stvorio otvoren prozor;
vrh brda, krovove krošnje hrastove
i baš tamo iza, ne vidi se, potocić
ribe besane i dno
od razigranih kamenčića

pokazao bih na zarđalo stepenište
ostvarljivu ljubav bistrost istine

A ne sudbinu dvostruko shvatanje
nejasno uzimanje zla

3.

Šta je istina
i kako to želja sa zlom
nađe mir dodajući mu
vlažnu njuškicu titrav repić

Otkloni svijetlo umorno zvono
ostvari se zajedništvo
htjeti moći i moći htjeti
bezglasan led

Istina postane
mukla jeka sa dna
bez vrata
prigušena vječnost

Zaratuštra (nad smećem)

Tu sam gdje dolazi se ne prebrzo
to je pedalj lično moj
I sad sam ono što sam bio
Samo prave se okreću od slobode
mišljenja

Sljedbenici
kao konac uvučena u njih krv
a ovdje, ručak je zubat i provlači ruke
štipa nos

Ah, isuviše snažan bijah
za skrivanje za moral
ni sad nisam za skupljača zvijezda
ipak lutam, ali zemljom

Satovi su umorni za ovakvu vožnju
panično traži se iznenađenje ćuška život
moram priznati hladno mi je
bez igdje ikoga

Neću valjda odustati zato što moj postupak
tumače drukčije
Mene će vjerovatno odvesti ostaće psi
i ideja

Očaj

Zubat osmijeh važna snaga
skriven lebdi svevideći
al' tu je trka se ne propušta
u čas, sretan razum nema,
kad
uspostavlja vrijednost

Kroničar zapisničar slikar
zavjera padova krvi
navodi poziva vapi
gadost od visine vaja

Ima način
odgovor na blagost

Posve tih od sebe glasa
ne da, zaspao
umoran se nacrtao drag
a strpljivo stapa kraj i kraj

Čudesna zamka nedostižnog
u stvari vrtlog ubrzan glib

Nema vrat srce glavu nema rep
neuhvatljiv vječan, znači nije živ
spominju ga plaše se
on čudi se ne vjeruje

Najbolji u spajanju
naličjem krpi mrak
Blaženom životu nepopustljiv zakon
razdraganom dragovanju pravilo igre
veselju takt
strahu sigurnost poretka stegu
vječno prisustvo stisak krut
a ljubavi
ugovor časti pošten pakt

* * *

Iz udaljenosti razlika
izopačen nastade sud
od onog što je dato kao iskušenje
grabi se kad je neravan dan

Mučno je pod oblacima
sa strahom okovanih
graničara svjetla
izopćenih iz ljubavi
a vatre ipak podstaklo neznanje
mržnja

I traži se tajna riječ
lijek ili oprost kad kazna sustiže
po onda i ona mrzi mrzitelja

Piše u tragu:
greška kojoj je ponuđena osobenost
prihvatila je ruku straha

Zločin

Vatre su još uvijek
u brdima

Izgažen je već
i posljednji ugarak,
posljedice i sramote, završen
pa bukti mržnja

unutra
uništava

Ovog puta vatra gasi
grad i smreku

Zašto se ne baviti korakom
koji se ne desi pomirenošću
zlo je dobro sudbinom
opasan je zaspali strah

Iz te posljedice niče uzrok
osvetničko sječivo
dozvolili smo spavanje
smakli se s puta

I tačno je nismo vidjeli dim
ni okrenuli se provjeriti slutnju
pametan je požar, uvijek dalek
i prije i poslije

Novine buče
kaje se radio
pomirenje ušlo u frak
uljepšan razum

Opet je posljedica uzrok
uglađene razmjene
izvinjenja

Dragan Babić Pečko

Životu sasvim blizu

maski i rukavica

Stvorena je nova priroda
bez bojazni - udaljene su
čizme i krici
od isprane pjene

I najzad pićemo iz neslanog mora
vodu i to što će izvori samovati
biće naša osveta

a otkud ovolika voda
nije pitanje nego
nesagledivost daljine beskraj

Ono što ćemo nadalje nazivati strahom
biće iznenađenost
kao kad se povaljaju magarci
bez razloga

Bezobzirnost

1.

Sve je manje zemlje ispod nas
gruda se rasprsla sada je prah
čun sa koga dozivamo

Prisvojeni dimnjak
nije bio gnijezdo
ostvarismo primisao

Stvarnost nije pustila suzu
brda ni odjek dala
žalost zauvijek

S vrška mračnog gledanja
u sivu prašinu
to je zakon košmara

2.

Trka je za istinom riječi
a moć govora zahtijeva mudrost izbjegavanje

Ko nevrijeme priče toče
bolje li promislimo riječi obavezuju
a još u grlu bujaju izlaze ničije
sve teže je povjerovati sebi i dosljednosti

A kad slušanje zategne pažnju
lako je zapaziti praznu mrežu
plitka voda od isuviše slova blato

I nijedna poruka ne nađe puta
malo vrijeme za preostalu glad

Čežnja je za istinom, posjed
suština tajne neprobojna laž

3.

Dragan Babić Pečko

Životu sasvim blizu

Uskogrudost ispod svoda obećanja su gore
svega malo nedovoljno pogled savija na jug
složili se kiša i sunce sad oblaci tište
usporen kaos zid i strah spetljaše kretnje

Nepomičnost postala rješenje razuma
previše je lažnih vrata koja su vrata kao druga
vrata - namještena igra ponuđenih izlaza
naspram stvarnog života - želja je sebe
ispunila pronašla put vani nije tu

Ni noć ne dolazi krajnja stanja ne posjećuju ustajalost
isuviše jadan i sam tren bez osjećaja vječan
praznina gura korake blješte tragovi kao gradovi
i čini se bolji osmišljen spas ili bijeg svejedno

Ruke u džepovima ničeg osim strpljenosti čekanja
kraj nije kraj prošlo ih je nekoliko nastavlja se
niko garež ne čisti duboko je ovdje je učmalost
do samog pada kad oteža san

4.
Neće dugo trpit sam
kad nabasa pad
stiskali su zube i dosad
i nadalje će
zazivati sudbinu

Tako se rodila gordost, u snu
kao ishod vjere u moć
i nismo je sanjali mi, mi
jedino to i zovemo zbilja

Kad ugleda ogledalo
i u ogledalu ogledalo
sigurna je u sebe kao vjetar
ne plače sama

Gord će najbolji biti
i u Bogu
pravdajući i gradeći drugog

Ne postoji iako pokreće svijet
Dragan Babić Pečko

Životu sasvim blizu

upitani o tom hrastovi i jablani
puštaju korijen dublje
znaćemo kad pokori život
još će samo trnje štititi travu
od rđe

5.
Mutne slike su ruke
i ushit igre

O osmjesima razmišlja se
tumači značenje

Prigušile su korake
vizije cilja

Isukana hrabrost
na strašljivu dobrotu

Pa prolaze polaznici
najboljih nema

U očima uočimo tugu
presretni smo nismo sami

Udarile suve misli
u muljevit krov
zastala u tami
mreža korijenja

6.
Sa sleđenog zgarišta
polet hvata samo mržnja
pod cipelom čili život
zaklonjena na tren od stvarnosti
zemlja

Uz stepenice srce neće
življe su boje sjećanja od protekle dosade
na mjesto obrisane istine
pobunjene grudi izdižu
nemir

Zašto su okrenuta značenja
Dragan Babić Pečko

Životu sasvim blizu

potreban je bio ljepši privid
zasvodnjena nije sloboda nego izmišljena
živimo u boci, mravinjak koji sluti
vječnost

Paralelno i suprotno odlazi se
praznina širi se raste čežnja
uprt je strašan jarbol kao traženje
i ta srdžba neće dokučiti
sunce

Spremi se za saosjećanje umlači
pogled otopi glas obrve ne zbližavaj
razvedri osmijeh suzu
za svakoga imaj prepusti zlo
ljubavi

7.

Jer prikloni se ona razumu, ta sila
nema kud pucanj kaje se na kraju stidi
najviše zbog najboljeg; promicali su predjeli
njene misli pustile se u preletu
od lomljivih ka nedokučivom
tako nije čula plakanje običnih

Neočekivana prepreka zid stablo hrid
i onda pljuvačka ispovijeda zlu prošlost
viđena kao munja ne sjeća se, sanjivo
hitao je život siv trom i bezličan

I niko za snom neće svi za ostvarenjem
slabost prevodi neimenljivo na bezimeno
pa viši cilj još je viši nakon sloma vredniji
pravo u smrt preseljava čežnja i prije umiranja

Ipak se mora urazumiti izvela je
neponovljiv poduhvat prazna je
usamljena
stidljivo izdaleka osmijehe krade
u mašti slaže bjelji svijet

A utjeha u koju se padne ne čudi
vjerno je naslikano nebo

Dragan Babić Pečko

Životu sasvim blizu

morem izvor stiže potok
u dubini

* * *

Ponesenost uznemiri srce
zaigra ponekad
ulicom strmom ko da dijete
za loptom skače ne čekajući znanje
predosjeća svijet

Ne potraje to.

Stoga se dubokim šumama
granje skupljalo i kaleći na vatri
krovove
zaustavljala oblak u odškrinutosti
- ledena jadicovka djela

Kako onda tako sad, pustinja
iako ne više ista, propušta zamisli
sretne, poštujući htjenje
ionako same svake zvijezde:
- neka osjete odsjaj i pusti
bar mogu zamišljati raj

To vrijedi sjećanja

Svaki taj korak skok pad
omeđismo trenom tražeći trajanje
pusti suhi pjesak
dok sjevaju mile nade
uznošenja
iznad bola

Granica

Granica.

Neprijateljstvo. Puž više neće kućicu, biće lutalica
Ovdje se samo opstaje
Izgubljeni se pronalaze, oni što ne znaju saznaju
grmlje uči - i životinje
Sve se čuje samo jednom - smisao svega
Dubok kanjon, nepremostiva voda. Prvo praćka,
pa katapult, na kraju top
Motiv je zaklonio razloge, majke i sestre pronašle
neke druge kuće; ovdje za njih više ničeg nema.
Pijana jeste moć, ali trijezan nije onaj ko nije bio pijan.
Mamurni znaju sve o moći; razoružan je stišan.
Iz dubokog kanjona, pobjegla i voda.

Granica.

Mala razdaljina među neprijateljima - imaju isto lice.
Lako je vidjeti, nema magle ljubavi.
Izgorjelo je grmlje na granici, al' iz njega raste hrast.
Rješenje teškog čvora miruje u stvarnosti, pobjednik
strpljivo viri.
Zato stoji močvara mašte i po njoj strah kao
lopoč.
Pospana je budnost - uvijek isti dan
Pustinja se brani

Granica.

Neko pregazi liniju što razdvaja i zametnu trag
Strah se ukočio, blijedjeti krenuo: tuda ide granica,
tu je kraj!
A crnim grmljem bezlist smijeh zadirkuje maštu;
možda granica ne postoji!
Pred očima nepomične oči, između sišlo nebo - čeka prvi val
buđenje pogleda...
Ovo je posljednje ćutanje neprijatelja, sumoran
vitraž znanja, teška oluja sa dna.

Granica.

Dragan Babić Pečko

Životu sasvim blizu

Crta više neće biti zid?!

Zid

Niko ga nije gledao dok je bio stijena.

Sada je zid. Visok, uspravan upozorava.

Nicao je stidljiv, ispočetka malen, rastao je i... postao zid.

Postao je moć. Priča uvijek istu, priču prilagođene stijene.

Čovjek sanja stijenu, budi se i gradi zid. San o stijeni postane sazdan javom.

Čovjek ustaje i nosi zid, njemu je hodanje nošenje. Čovjek voli i ne zaboravlja stijenu; ne zaboravlja da je zidar - i u ljubavi gradi, gradi zidove.

Pustom ulicom odjekuje korak, to hodaju Čovjek i Zid.

Jednim korakom. Sunce je ljubav koja se odbija. Od čovjeka ili zida.

Blijedi pogled gledanjem u kraj.

Ne postoji tuga, samo svijest o vječnosti.

Iz stijene se razišlo kamenje i skupilo opet u zid.

Stijena je prošla svoj put. Čovjek još može zaspati i sanjati vatru.

Šta ako se probudi kao dim?! Da, dim?!

Koliko to traje, taj dim. U vatru treba položiti drvo, zid je savršena stvar

Čovjek j prestao ložiti vatru kojoj niko ne prilazi.

Palio je ogromnu vatru, dimio se kao požar.

Vatra je osvijetljavala noć kao dan. Jutrom bi sunce pobijedilo lako.

Dim nikom nije trebao. Stijena je donijela spas - Zid.

Utišati bat hodanja, škripu misli, uspavati muve, dalek lavež svezati.

Skrenuti metež ka pustinji, upristojiti srce.

Usnio je čovjek koji danju nosi. Možda sanja prozor

- i preplašene ruke proširuju pogled, prihvataju izazov Sunca.

Čovjek sanja, gleda zasljepljujući strah. Sunce obasjava dno.

Noć prestaje biti oblak a dan gasiti vatre, sputavati lakoću.

Zid je shvatio Dim.

Tijelo koje je naučilo nošenje, preko noći postade pero.

Postani ljepši

Okani se moći
totem postao si slučajno
kao što i ohol bio si
nisi mogao mrzjeti

Uzaludno uzdizanje
neće biti odlazak
ako prohodaš
i dođeš

Slučajnost je samo dobar izgovor
podigni svoj težak um strašila
ono što zasja zasad ne možeš biti ti
odustani da od tebe ne bi

Bez bijesa ostao si nenadano brzo
odbacio si dobru rijeku smisla vrati joj se
istrošio si želju i gledaš oko sebe
odustani gazio si nisi znao zgaziće te

Odaberi svoj ugao
pod kojim postoji svijet
upravi korak ka smislu
postani ljepši

Putnik

Princeza

Princeza se rodila
da bi bila najljepša
a rob rob nije što je gad
najniži je jadan slijep

Kraljevski će bal, za taj dan
dovode prerusavaju obučavaju
iz onih kuća tamo u brdima
zimzeleno samoniklo

jer kralj je kralj
ima nas sve

Putniče, gost si u danu slavlja
sav svijet u tvom oku sjedi
u princezu gledaj bolje
ona lovi svoje snove

Već sutra je sve na svome;
mamurluka puno polje
sam je dvorac hrkat poč'o
s princezom si već daleko

Dogodine pobjegulja
s drugim isti čini bijeg
ko i lani ništa čudno
robovi to znaju svi

a kralj je kralj
ima nas sve

* * *

Uživam skriven sad;
vriskom je smijeh
drmao umorne
zaslužne niti

Mirno je
Toplina gnijezda
Ni vremena teške sjene

Još kad bi oštrine i snage pogleda
bilo, snažio se ne bi oprez
slijeganja ramenima;
jer iako ne vidi se čeka roj
latice mašte već kao da primaju
nezgodne goste;
neshvatljivo je, ni zastao nije tok

Sad znam šta je to biti
ili ne biti tu

Razgovor

Smirenje;
dočekuje travka listove stare
već u sumrak spavaće se
vode su manje, tiše
rijetki prolaze ćutke
sama je luč u prozoru
koja, čilo
na prostoru svoje snage
razvija moći mašte
trku sjena i miševa
pa krcka prašina

Laka je sloboda.
I ne pjeva
daleka pruga koja pronosi
vijest

Uspoređujući svoje srce
sa tim šarama
primih tužan
odgovor

Suton

Odmiču sjene
zabrinutost s lica ljepše je sve

I klasje šumno more
gradovi sjajni koševi
razlike su zašle
sad valovi lažu

Tako uvijek pada
zastava svjetla

* * *

O vječno bježanje!
Nebo je uskovitlano od repova
struje posustaju

djetinje su želje zakon čuda
zbog tog sramotna je nemoć
razložna sloboda

Sa zidova ćute
prozori i vrata
šta može plamen želje
sa prnjom straha

* * *

Laž
međ obalama puzi
tužno ili brzo
već ovisi
o suncu i oblaku, stijeni i travi

Koliko dugo
zbrajati obale
umjesto bistrinom učiniti poplavu
otopljen i sluđen snijeg
u proljeće

Suza

Jednom
kroz nemoć uspomene
krenućeš po svoju nadu
i tad
u brdima
stvarniju od tog trena
ugledati suzu

I ništa!
Preduga cesta premišljanja
čitav svijet uzalud

I onda opet
nakon kruženja strmina i sitnih sreća
kad ugaziš taj dio sebe
nećeš imati šta čuti

To sada ona sprečava
obmane obećanja
jalov trud
nedosljednost
samosažaljenja tupu naviku
oholost

Jesen

Uvijek je drukčije u jesen
u sam početak - i hvataju zalet nade

Mjeri vrijeme do polaska svilen list
pašće sljedeća kiša primaći nam krov

Sve različito iako se opisuje isto.
A proljeća, zaista ista su sročena gledljiva

Eto zašto je baš jesen kad stižu dugovi, koji
iako zaboravljeni imali su svijest o tome
da bez tromosti boja nema prisjećanja

Sreća

Bijes i tuga
Kuca život
nesmiren
ni tužan ni lud
sam

Zastao
crveni suton pred okršaj
odsajaj u daljini

Nepomirenost stala neodluka
pod srcem
i radi
i to je sreća

Putnik

S vrha brijega putuješ daleko
obilaziš svoje izmorene vojske
pravci samo srcu tvome laki
kule zemlje mora ostale poljane

Oko tebe staze sama trava
na klupi si uvele ti noge
preblizu si pogledi ti bježe
još bi dalje putiti se 'oćeš

Sa tog krša što zauvijek zaspao
bitke bivše ne pamte uzroke
osluškuje vale iz daleka
nada tvoja vesela ko nekad

Vijest će sutra uvijek stižu sutra
na oprezu spreman sve kraći su puti
prepadneš se odakle sad dođoh
daljina je sve bliža i bliža

Otići će nada još će biti tuge
sve će rasti i magle i zabune
srce zemlje dirnuće ti noga
nebo palo pred očima oblak

Zauzmi se posljednji su dani
krajnji čas se najavljuje mutan
skupi jučer sutra sad u nikad
sretni pogled najljepši na svijetu

Zbogom

Vaše Veličanstvo!
Ne želim biti Vaša luda
čuvar tame samo Vaše.
Sluga Vam više biti ne mogu
za utjehu Vam nikom neću
nikog odsad slušati ne želim.

Imam svoj put
želje
dosta mi je tuđih

Prisjetio sam se jutara
živjeh i nadah se
al' Vaše preče bilo

A ja želje još imam

Tamo neću biti luda
biću car, imati možda
klovna svog

S Vama i ugledah svoj smjer
i shvatih - treba poći

Zbogom
idem i želim ti sreću
slugu novu bez raskršća i puta
odlazim već nosi me drhtaj
više te vidjeti neću...

Čeka me nesaglediv prostor
nebo i siguran sam, sunce
ugasli kraj smijeniće raj
izbijeljen sam oblak
propuštaću sjaj

Dedo

Imao je pogled koji rijetko pada; pod suzama i pred brukom
pogled od kog osjetiš srce svoje.

Obeshrabrivao u hrabrosti; riječi pogledi, pogledi pa vika

"Između upamćene fraze i shvaćene
tuge je procjep koji mnogi ne savladaju."

Drukčije se izrazio taj meštar.

Takvih više nema.

Mi prelazimo preko njihovih tragova.

Ponekad se sretnemo:

šapat i njegov odjek.

Ćaća

Uši pune svijeta
obećane priče spremne
mi nemamo
smisao za humor

Olako u krug pogled u centar
udešeno vrijeme nejasno
samo nama
čekamo

Postoji li dan
ili Bog
izvirivamo

Ni grijeha ni očaja
natmuren sat u grudima
potraga za mišlju
užurbano

Iznad kiše Sunce
pod kamenom ćuti sreća
život izmiče
neprestano

Poslije smrti sna
daleka je zbilja
stojimo na zemlji
ispod kape

Taj glas

Taj poznat ton to je glas
skriven i podvučen
kao prošlost
iz zasjede

Čuje se pušten
potok u jezero
a ono opet moru želi
kao rijeka

onda oblaku
svojoj zemlji

To je sila
što nas drži
vezanima

kao obala
ili zaklon

Tako ponornica
grgolji pjenu naivnosti
dobrote koja postaje strah
kao neki cilj

I sve to
da bi tišina imala smisla
uočen bio trepet
drhtaj

Makar bio i zaklon

Poseban način

Na poseban način
osmijehom
odbijala je spomen bar
prihvatanja tuge

Nije shvatala prizvuke
stvarnosti
mjeru opreza

Ostala je lijepa
tu daleko
od svih

Sad kad su zvijezde
rasute u poredak
iščekivanja svanuća
više nego ikad iko
oprezna je

osmijehom,
kojim nikom dosad
ne pokloni vjeru
tu rijeku nježnosti,

Zaigrava
taj ples kao čipka
propuštajući buku
srca

Čekanje zore

Sudbine ima li
šta s tim imam ja

Kad je za grijehе vrijeme češljam se.
Sanjam vodene klopke
i rađam se polako izlazim
ispod slapa začudna mnogima

Stvorila sam sebe i Boga Čuvara
potom me uznemirila dosada
zato što sam ničija
blistavi dani posrću trnu se
bijelo perje gazim ćutim strah

Izboriću se neće biti borbe
moje će srce jedno biti sa mnom
pročitani su slugani što potpisuju
smutnje

Protivim se želji da dio mene samuje
i ljeti s kose stresam snijeg
ta moja osobenost dramatična je
moram rođen biti vrh kao takav
odmah

Dlanovima rastjerujem maglu
jer kad naumim raširiti krila
želim svijet kao gutljaj
a ne jutarnji velegrad rasut
po padinama

Meni moje
bez molbe, surova je vaga
spasa, spasiću s oduzetim - vraćenim
to čekam

I povjetarac

Dragan Babić Pečko

Životu sasvim blizu

maženje bez imena pripisanog
zasluge

I čekam
pobuniće se zemlja umorno neće ležati jutro
sama će koljena poći vedrina pući
razglasiti slobodu pogleda

Čekam i čekaću
a ne znam ima li toga
spasa i izlaza

Dalekoj stvarnosti

Iz kamene sam pustinje
stigao nigdje

neprivučen nisam stao
još gori kameni pod

Gdje vratiću se ko sam sad
nek iščešlja vjetar

neću pod strehu
s lista živahnog

Sa stijenja sam međ' travkama
beskrovan i lak

od stvarnosti daljeg nema sna
osim lutanja

Dva pejsaža

I
Udnu brda zove
neprisustvom ranjena
kao nađen kišobran
kuća

Neprestano grmlje
puni želju ne zaklanja
ni poglede srca
ni kamenje

Hrastovi su mirni
suvozd ih zbio skupa su
i kao da ih stijenje
stiže

Čuvaju se ptice
kao teška tajna
oprezan jav
i mudra krila

Dani nisu vrijeme
to samo ćudljiva noć
otkriva lica svijetla
tok promjene

II

Ni 'tice nisu dolazile
sad navrate kljun

Kamen je tu
ne da ga trava

svoja na svome
samo zemlja

A zvijezde
prijekor odozgo

Duboko dolje
bistra voda

Sam je strah
i sramotan

Sad svraćaju i pognuti
pokisli tuđinci

Bio sam

Zamišljah sebe kao boljega;
podnosio sam nevolje
bio vrijedan truda

i šuštale oko mene suknje
palila su se pisma

Gledao sam kako nedostajem
na obali žmirkam
smiješeći se suncu

Sa svoga sam svijeta poletao
onda dođe ono što dolazi, jutro

U drugo oko dirnula
druga sreća

Pa vidim dimnjake kako straše zoru
i oslušnem bubamarinu stidljivost
pozdravim u prolazu mrava

I sam sam kao nekada
zanesen zauvijek

Uspomena

Uvijek stižem
tamo
moru
kući

Sjećanje bi postavilo
prijatelje bol ristanke
ovako maestral uglašava bisere

Imam taj život, tu je;
na plaži svi smo, gledamo
koliko imasmo suza

Pa se okrenem i vidim grad
i već uznemirila tragove
tmina

I koliko nas
zaista čuva taj tren ostarimo li
život ćemo neizrecivim zahtjevom
preklinjati za milost pamćenja

Hoćemo li znati
osvrnuti se
preko ramena umornog brda

Neće nas valjda pridobiti
pripovijest plitka i čitka
zadovoljnih lovaca

Što uvezaše pečate i medalje u javu
a gutali su dobro iz Zemlje
neprestano u snu gladni danju su
brisali ćutanje šumaraka

Zatečeni tim božanstvom
prenerazili se
i stvarno ugledali smrt

Dragan Babić Pečko

Životu sasvim blizu

Lebdi pitanje
onog dana kad magla iščezne
more dođe pod naša stopala
dočekaćemo to
ili saznati

Zato kuću sobom nosim
ja sam kuća
usamljeni niko čuvar vode
čija je obala pristala
ispred praga.

Konačno

Kome skrenuti pažnju postoji
u pustoj stanici voz
odjek prolaska

onima što vjeruju
u sljedeći isti sutra
ili upravo sad

Izvršene su presude
ozelenjelo crnilo
to o nastavljačima
sniju sanjači

Ono što je stvarnost
prelomila kroz snove
zasviraće čudesan šum
s tim će usniti sad

U jutro koje još se nije usudilo
stižu
uredni putnici na škripi tačnosti
neočekivani hladni

Način

Novi ću nadam se ispisati san
ne isti krug jadicovke
i uzdanja

Bez pomisli zaljuljaću
i stići će vjetar
iznova hodam kao što su
davno prolazili

i učinili ništa
ugasili i ono sebe
u čežnji i potrebi za ljubavlju
razumijevanjem

Svitala im muka
a nebo bijaše breskva;
još tamno lišće prostiralo nadu
a uveče, jednako zagasito, kajalo se

Pred istim zidom
učiniću korak koji će preletjeti
i možda spašće izmučen košmar
u bistrinu

Zato gledam - držim dah
kao stari - sad naučeni;
u stvari, mi

Sadržaj:

- **SAČEKAJ JUTRO.....2**
- **IZ MRAVLJE PERSPEKTIVE.....12**
- **BOJA OSAME.....20**
- **NE BJEŽI.....32**
- **ČOVJEK KOJI JE POJEO ASFALT.....43**
- **NEMA SE VIŠE ŠTA.....56**
- **OTRGNUTOST.....70**
- **PUTNIK.....94**